

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἔλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθῆναι, 26 Αὐγούστου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 39

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἡ στεριά μὲ τίς χιλιάδες τῆς
ταῦς ἀποκοιμισμένους ἀνθρώπους καὶ
τῇ μυρουδιά πὺδ βγάξει τὸ βρεγμένο
χῶμα ὑστερα ἀπὸ τὴ βροχή καὶ τὸ
γνώριμο θόρυβο ἐνὸς κινητήρα πὺδ
ἀγκομαχοῦσε μέσα σὲ μιὰ στεγασμέ-
νη αὐλή, ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα μα-
ζὶ ἔκαναν τὸ Χάρβεῦ νὰ νοιώθῃ ἕνα
σφίξιμο στὴν καρδιά κι' ἕνα κόμπο
στὸ λαιμό.

Διστακτικὰ χῶθηκαν μέσα σ' ἕνα
δλοσκοτεινο βᾶθος πὺδ τὸ φώτιζαν
ἀμυδρὰ δυὸ φανάρια ἀπὸ τὸ ἕνα μέ-
ρος κι' ἀπὸ τ' ἄλλο· κάποιος ξύπνη-
σε, μουρμουρίζοντας τοὺς πέταξε μιὰ
γούμενα καὶ πλεύρισαν σὲ μιὰ σιωπη-
λὴ προκυμαία πὺδ στὸ βᾶθος τῆς ξε-
χώριζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀποθήκες στεγα-
σμένες μὲ λαμαρίνες καὶ γεμάτες πη-
χτὸ σκοτάδι. Ὑστερα ἔμειναν ἐκεῖ
χωρὶς νὰ κάνουν πιά ἄλλη φασαρία.

Τότε ὁ Χάρβεῦ ἀθήσε κοντὰ στὸ
τιμόνι καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρη-
γόρητα, τόσο πὺδ νόμιζε πὺς θὰ τοῦ
ραγίσῃ ἡ καρδιά του, καὶ μιὰ ψηλὴ
γυναῖκα πὺδ περίμενε ἔξω στὴν προ-
κυμαία, πῆδῃσε μέσα στὴ γολέττα
καὶ φίλησε τὸν Ντάν στὸ μάγουλο· ἦ-
ταν ἡ μητέρα του καὶ μέσα στὴ λάμ-
ψη πὺδ ἔκαναν οἱ ἀστραπὲς εἶχε ἰδῇ
τὸ Ἐδῶ Εἶμαστε νὰ ἔρχε-
ται. Δὲν παρατήρησε τὸν Χάρβεῦ,
παρὰ μονάχα ὅταν ἔπαψε τὰ κλάμ-
ματα καὶ ἀφοῦ ὁ Ντίσκο τῆς διηγῇ
θῆκε τὴν ἱστορία του. Τότε ξεκίνη-
σαν ὅλοι μαζὶ καὶ πῆγαν στὸ σπῆτι
τοῦ Ντίσκο, κι' ὥσπου ν' ἀνοίξῃ τὸ
τηλεγραφεῖο καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ τη-
λεγραφήσῃ στοὺς δικούς του, στὸν
Χάρβεῦ φαίνόταν πὺς μέσα σ' ὅλη
τὴν Ἀμερικὴ δὲν ὑπῆρχε παιδί πὺδ
ἐρημο καὶ πὺδ ἐγκαταλειμένο ἀπ' αὐ-
τόν. Τὸ πὺδ περιέργο δμως εἶναι πὺς

οὔτε ὁ Ντίσκο, οὔτε ὁ Ντάν δὲν τὸ-
βρισκαν ντροπὴ πὺδ ἔκλαιγε.

Ὁ Γούδερμαν στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθε-
λε νὰ δεχθῇ τίς τιμὲς τοῦ Ντίσκο μὰ
ἐκεῖνος βέβαιος πὺς εἶχε ἔρθει τὸ
λιγώτερο μιὰ βδομάδα πὺδ μπροστὰ
ἀπὸ ὅποιόδηποτε ἄλλο καράβι τοῦ
Γκλώστερ, τὸν ἄφησε νὰ τίς χωνέψῃ
μὲ τὴν ἡσυχία του. Ἔτσι ὅλο τὸ
πλήρωμα ἦταν ἐλεύθερο νὰ τριγυρίζῃ
χαζεύοντας στοὺς δρόμους, ὁ Ντάν ὅ-
μως εἶχε πάρει ἕνα ὕφος ἐντελῶς
μυστηριώδες, κρατοῦσε τὴ μύτη του
σηκωμένη στὸν ἄερα καὶ ἔπαιρνε ἔ-

να τρόπο ὑπεροπτικὸ ἀπέναντι τῶν
δικῶν του.

— Ντάν, θ' ἀναγκασθῶ νὰ σὲ κα-
ταχερίσω ἀν ἐξακολουθήσῃς, εἶπε ὁ
Τρούπ μὲ ὕφος σκεπτικόν. Ἀπὸ τότε
πὺδ πατήσαμε τὸ πόδι μας στὴ στε-
ριά τὸ ἔχεις παρακάνει στὴν αὐθά-
δεια.

— Ἐγὼ θὰ τὸν καταχερίζω ἀπὸ
τώρα, ἀν ἤμουν στὴ θέσῃ σου, εἶπε
ὁ μπάρμπα-Σάλτερς ξυρισμένος.

Αὐτὸς καὶ ὁ Πέν κατοικοῦσαν στοὺς
Τρούπ.

— ὦ, ἔκανε ὁ Ντάν συριανόν-
τας μὲ τὴ φουσαρμόνικα στὰ χέρια
κολλητὰ γύρω στὸν τοῖχο τῆς μι-
κρῆς αὐλῆς καὶ ἔτοιμος νὰ δώσῃ ἕνα
πῆδῃμα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀν ἔ-

ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΠΡΟ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ

Ἡ κυρία Λέαινα στὴ δεσποινίδα Λεονία :— Κλείσε, κόρη μου, τὰ ὦραῖά σου
ματάκια, νὰ μὴ βλέπῃς τὸ βάρβαρο αὐτὸ μηχανήμα, πὺδ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιὰ
ποῖο λόγο ἔστησαν μπροστὰ μας. . .

βλεπε πώς τα πράγματα γύριζαν α- σχημα. Μπαμπά είσαι ελεύθερος να έχης τη γνώμη σου μ'α να τὸ θυμᾶ- σου πὼς εὖ προεδοποίησα. Τὸ ἴδιο σου τὸ σπλάχνον σὲ προεδοποίησε. Δὲν εἶναι δικό μου λάθος ἀν ἔ- σφαλές, μὰ θὰ εἴμαι μπροστὰ καὶ θὰ τὸ ἴδω μὲ τὰ μάτια μου. Κι' ὅσο γιὰ σένα, μπάρμπα-Σάλτερς, θὰ τσαλα- πατηθῇς χειρότερα ἀπὸ τὰ ἀναθεμα- τισμένα στάχυα σου κάτω ἀπὸ τὴ μηχανή' ἐνὼ ἐγώ, ὁ Ντάν Τροῦπ θὰ στέκομαι καμαρωτὸς καὶ φουντωμέ- νος γιὰτὶ δὲ βασίστηκα μονάχα στὴ γνώμη τῆ δικῆ μου.

Ὁ Ντ'σκο ἐκάπνιζε μὲ ὅλη τὴν ἀ- ξιοπρέπεια ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ βρί- σκεται στὴ στεριά καὶ φορᾷε στὰ πόδια του ἓνα ζευγάρι κατακαίνουρ- γίες κεντητὲς παντόφλες.

— Μοῦ φαίνεται πὼς κοντεύεις καὶ σὺ νὰ τὰ χάσης ὁλότελα σὰν τὸν κα- κομοίρη τὸν Χάρβεϋ. Δὲν κάνετε κι' οἱ δύο σας τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κρυ- φομιλάτε, νὰ σκάζετε στὰ γέλια καὶ νὰ δίνετε ὁ ἓνας στὸν ἄλλον κλω- τοιὲς κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἔτσι ποὺ δὲν ὑπάρχει πιά ἡτυχία σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, εἶπε.

— Περμένε καὶ θὰ ἴδῃς τί ἄλλο ἔχει νὰ γίνη ἀκόμη, εἶπε ὁ Ντάν. Ἐπῆρε τὸν Χάρβεϋ καὶ ἐπῆγαν μὲ τὸ τράμ ὡς τὴν ἀνατολικὴ ἀκρὴ τοῦ Γκλώστερ ἀπ' ὅπου ἔφθασαν μὲ τὰ πόδια ὡς τὸν φάρο κι' ἐκεῖ ξαπλώ- θηκαν ἐπάνω στὰ χοντρά κόκκινα χαλίκια καὶ γέλασαν τόσο ποὺ τοὺς πόνεσε τὸ στομάχι τους. Ὁ Χάρβεϋ ἔδειξε στὸν Ντάν ἓνα τηλεγράφημα καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἐρκίστηκαν νὰ μὴν ποῦν τίποτε ὥσπου νὰ σκάση ἡ μπόμπα.

— Ἡ οἰκογένεια τοῦ Χάρβεϋ : ἔ- κανε ὁ Ντάν μ' ὅλο τὸ σοβαρό του μετὰ τὸ φαγητό. Δὲν μοῦ φαίνεται νάσαι καὶ τίποτε σπουδαῖο ἀλλοιῶς θάχαμε ἀκούσει νὰ γίνεται κάποιος λόγος γι' αὐτὴν ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ βγήκαμε στὴ στεριά. Ὁ πατέρας του μοῦ φαίνεται πὼς κάνει κάποιον μι- κροεμπόριο ἐκεῖ κατὰ τὴς Δυτικὲς Πολιτείες. Ἴσως νὰ σοῦ δώσῃ πέντε- ἕξη δολλάρια, μπαμπά, ποὺ τοῦ ψά- ρεψες τὸ γιό του.

— Τί ἔλεγα ἐγώ ; εἶπε ὁ Σάλ- τερς. Ἐ, Ντάν, πρόσεξε μὴν πνιγῇς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ὅσο μεγάλες κι' ἂν εἶναι οἱ ἰδιωτι- κές του στεναχώριες, ἓνας πολυεκατο- μυριοῦχος ὅπως καὶ κάθε ἀνθρώπος τῆς δουλειᾶς, πρέπει νὰ κρατήσῃ ψηλά τὸ κεφάλι του. Ὁ Χάρβεϋ Τσέυν πα- τέρας εἶχε τρέξει κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ἰουνίου νὰ συναντήσῃ μιὰ γυναῖκα

τσακισμένη, μισότρελλη, ποὺ μέρα καὶ νύχτα ἔβλεπε μπροστὰ στὰ μά- τια τῆς τὸ γιό τῆς νὰ πνίγεται μέσα στὰ σταχτιά νερά τοῦ ὠκεανοῦ. Τῆς ἔφερε ἓνα πλήθος γατροῦς, νοσοκό- μες πεπειραμένες, τῆς κοῦδάλῃσε ὁ- λους τοὺς φίλους ποὺ μπορούσαν νὰ τὴν παρηγορήσουν. Μὰ ὅλα ἦταν μά- ταια. Ἡ κυρία Τσέυν ἦ ἔμενε σιω- πηλὴ καὶ ἔκλαιγε ἡ μιλοῦσε ἀτέλειω- τες ὥρες γιὰ τὸ παιδί τῆς σὲ ὅποιον εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ τὴν ἀκούει. Ἐλπίδα δὲν εἶχε καμμιά καί, ἄλλω- στε, ποῖος μπορούσε νὰ τῆς δώσῃ ἐλπίδα ; Τὸ μόνο ποὺ μπορούσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ ἦταν ἡ βεβαιότης πὼς ὅσοι πνίγονται δὲν υποφέρουν καὶ ὁ ἀνδρας τῆς τὴν παρακολουθοῦ- σε ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ φῶδο μὴπως θε- λήσῃ νὰ τὸ δοκιμάσῃ ἡ ἴδια. Γιὰ τὴ δική του λύπη λίγο μιλοῦσε—καὶ δὲν εἶχε καταλάβει οὔτε ὁ ἴδιος τὸ βά-θος τῆς ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἀναρωτή- θηκε κοιτάζοντας τὸ ἡμερολόγιο ποὺ ἦταν βαλμένο ἐπάνω στὸ γραφεῖο του : — Πρὸς τί νὰ ἐξακολουθῇσω νὰ ἐργάζομαι ;

Βαθεῖα μέσα του ἔκανε πάντοτε ἓνα ὄνειρο πὼς μιὰ μέρα, ὅταν θὰ εἶχε βάλει ὅλες του τίς δουλειές σὲ τάξη καὶ τὸ παιδί θὰ τελείωνε τὸ κολλέγιο, θὰ ἔπαιρνε τὸ γιό του ἀπὸ τὸ χέρι καὶ αὐτὸν ἔθαζε μέσα στὴς ὑποθέσεις του. Καὶ τότε, σύμφωνα μὲ τὴ δική του λογικὴ—τὴ λογικὴ ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ πολυάσχολοι πα- τέρες—τὸ παιδί αὐτὸ θὰ γινόταν μο- νομιᾶς γι' αὐτὸν ἓνας σύντροφος, ἓνας σύμμαχος. ἓνας συνεταῖρος καὶ ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα θὰ ἐργάζονταν μαζί βάζοντας μπροστὰ μεγάλα ἔργα καὶ φέροντάς τα θριαμβευτικὰ σὲ πέρα. Τώρα ὅμως τὸ παιδί του εἶχε πεθάνει—εἶχε χαθεῖ μὲς στὸν ἀπέραντο ὠκεανό, ὅπως ἂν ἦταν κανένας ἀπὸ τοὺς ναυτεὺς τῶν μεγάλων φορτηγῶν τοῦ Τσέυν ποὺ ἔφερναν τὸ τσάι ἀπὸ τὴν Κίνα. Ἡ γυναῖκα του ἦταν ἐτοι- μοθάνατη, ἡ χειρότερα ἀκόμη, μισό- τρελλη. Κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν εἶχε πιά οὔτε ἐλπίδα οὔτε θάρρος μέσα στὴν καρδιά του γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἀντιπάλους του.

Εἶχε φέρεῖ τὴ γυναῖκα του στὸ νεόκτιστο μέγαρό του τοῦ Σάν Ντιέ- γο ὅπου ὅλα ἀστραφταν κατακαίνουρ- γα καὶ τὴν εἶχε ἐγκαταστήσει στὸ πολυτελέστερο διαμέρισμα. Αὐτὸς ὁ ἴδιος καθισμένος στὸ γραφεῖο του ποὺ ὅταν ὅλα ἀστραφταν κατακαίνουρ- γα καὶ τὴν εἶχε ἐγκαταστήσει στὸ πολυτελέστερο διαμέρισμα. Αὐτὸς ὁ ἴδιος καθισμένος στὸ γραφεῖο του ποὺ ὅταν ὅλα ἀστραφταν κατακαίνουρ- γα καὶ τὴν εἶχε ἐγκαταστήσει στὸ πολυτελέστερο διαμέρισμα. Αὐτὸς ὁ ἴδιος καθισμένος στὸ γραφεῖο του ποὺ ὅταν ὅλα ἀστραφταν κατακαίνουρ- γα καὶ τὴν εἶχε ἐγκαταστήσει στὸ πολυτελέστερο διαμέρισμα.

Τέσσερες σιδηροδρομικὲς ἐταιρεῖες

ἔκαναν συναγωνισμό στὰ τιμολόγια τους κι' ἔλεγαν πὼς κι' αὐτὸς ὁ Τσέυν ἐνδιαφέρονταν γιὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον. Μιὰ καταστρεπτικὴ ἀπεργία εἶχε κη- ρυχθῇ στὴς ὁλοτομικὲς ἐγκαταστάσεις του τοῦ Ὁρέγκον καὶ οἱ βιομήχανοι τῆς Καλιφορνίας ἐτοιμάζονταν ν' ἀ- νοίξουν πόλεμο ἐναντίον του.

Σὲ κάθε ἄλλη περίσταση θὰ δέ- χονταν τὸν ἀγῶνα μὲ χαρὰ, θὰ τὸν προκαλοῦσε μάλιστα. Τώρα ὅμως βρι- σκόταν πεσμένος στὴν καρτέκλα του, χωρὶς δυνάμεις, μὲ τὸ καπέλλο του κατεδασμένο ὡς τὴ μύτη, μὲ τὸ μα- κρὺ κορμί του τσακισμένο στὰ δύο, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα πότε στὴς μύτες τῶν παπουτσιῶν του, πότε στὴ θάλασσα, καὶ ἀπαντοῦσε μὲ ἀφη- ρημένα «ναί» στὴς ἐρωτήσεις τοῦ γραμματέα του γιὰ τὴν ἀλληλογραφίαν.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΘΕΡΜΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Μιὰ φορά, τρεῖς νεαροί, πρωτό- θαλτοι νταντῆδες, ἔκαναν τακτικὰ παρέα. Ἦταν ἡ πιὸ τρελλὴ παρέα τοῦ Παρισίου. Μιὰ νύχτα, ἐμέθυσαν, ἔσπα- σαν τζάμια καὶ φανάρια, χτύπησαν ἀνθρώπους, τὰ ἔκαμαν θάλασσα. Οἱ ἀστυνομικοὶ τοὺς ἐπίασαν καὶ τοὺς πῆγαν στὸ τμήμα.

Ὁ κ. ἀστυνόμος, ἀφοῦ ἔμαθε τί εἶχαν κάνει, ἐκάλεσε τοὺς τρεῖς νεα- ροὺς στὸ γραφεῖο του.

— Πῶς ὀνομάζεσθε ; ρώτησε αὐ- στηρά.

— Γεώργιος Οὐγκώ, ἀποκρίθηκε ὁ πρῶτος.

— Σεῖς ;

— Λεὼν Ντωντέ, ἀποκρίθηκε ὁ δεύτερος.

— Καὶ σεῖς ;

— Ἰάκωβος Μπερτελώ.

Ὁ ἀστυνόμος ἐδάσισε ἀκούγοντας τὰ ἐνδοξα αὐτὰ ὀνόματα.

— Οὐγκώ ; ρώτησε τὸν πρῶτο τοῦ μεγάλου ποιητοῦ ;

— Μάλιστα, ἐγγονός.

— Ντωντέ ; τοῦ μεγάλου μυθιστο- ριογράφου ;

— Μάλιστα, γιός.

— Μπερτελώ ; τοῦ μεγάλου χη- μικοῦ.

— Μάλιστα, γιός.

Ὁ ἀστυνόμος ἐξέσπασε :

— Μπράβο, παιδιὰ μου ! Μπράβο σας ! Θερμὰ συγχαρητήρια ! Τιμᾶτε πραγματικῶς τὰ ὀνόματά σας ! Τί νὰ σᾶς κάμω τώρα ; Φύγετε καὶ ἐξακο- λουθήστε !

Οἱ τρεῖς νεαροὶ ἔφυγαν, ἀλλὰ δὲν ἐξακολούθησαν. . .

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΚΑΡΠΟΥΖΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΙΑ τὸ σπίτι ἐψώνιζε μιὰ φο- ρὰ ὁ καϊμένος ὁ Παῦλος— δὲν ζῇ πιά—ποὺ πολλὰ πα- λιὰ Διαπλασάπουλα θὰ τὸν θυμοῦνται, γιὰτὶ αὐτὸς τὰ περιποιό- ταν ὅταν ἐρχοῦνταν στὸ γραφεῖο, σὰ συγγενῆς τῆς Διαπλάσεως, διεκπε- ραιωτῆς, ἀποθηκάριος καὶ λίγο ἀπ' ὅλα. Μιὰ μέρα λοιπόν, σὰν τέτοια ἐ- ποχή, ὁ Παῦλος πῆγε νὰ ψωνίσῃ καρπούζι. Στάθηκε μπροστὰ στὸ μα- νάβικο καὶ μάλιστα ἓνα μεγάλο, ὁλο- στρόγγυλο μαυροπράσινο, βαλμένο χωριστὰ σ' ἓνα ράφι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ μανάβη.

— Ἐκεῖνο θέλω, τοῦ εἶπε κατέ- βασέ το.

— Ἀ, ὅχι, ἔκαμε ὁ μανάβης· ἐ- κεῖνο δὲν σοῦ τὸ δίνω.

— Γιατί ;

— Εἶναι φυλαμένο. Τὸ διάλεξε ὁ κ. Συνταγματάρχης καὶ θάρβῃ τώρα νὰ τὸ πάρῃ.

Ὁ Παῦλος θύμωσε :

— Ποῖος κύριος συνταγματάρχης ; Ἄς τῷπαρνε ! Ὅσο εἶναι στὸ μανά- βικο, εἶναι γιὰ ὅποιον τὸ θέλει. Κα- τέβασέ το !

— Μὰ δὲν μπορῶ, εἶναι τοῦ κ. συνταγματάρχῃ.

— Θὰ φωνάξω ἀστυφύλακα !

Ὁ μανάβης συγκράτησε ἓνα χα- μόγελο καὶ σήκωσε τοὺς ὤμους του :

— Ἀφοῦ ἐπιμένῃς. . . ὀρίστε !

— Ἐτοί ντέ !

Ὁ Παῦλος κοῦδάλισε τὸ καρπούζι θριαμβευτικὰ. «Χώ, χώ ! φώναζε ἀ- νεβαίνοντας» πήραμε τὸ καρπούζι τοῦ κ. συνταγματάρχῃ !». Ἀλλὰ ὅταν τὸ ἔκοψε καὶ τὸ δοκίμασε δὲν ἐπίστευε στὰ μάτια του καὶ τὴ γλῶσσα του : κάτασπρο, σκληρό, ἄγλυκο, ἀνοστο, χ λ ε μ π ὁ ν α πρῶτης ! Ἀπὸ τίς χάρες τοῦ καρπούζιο, δὲν εἶχε πα- ρὰ, γιὰ εἰρωνεία, τὴ μυρωδιά του. Κι' ὁ Παῦλος τὸ φουσούσε καὶ δὲν κρύωνε ! Νὰ μὴν τὸ καταλάβῃ πὼς ὁ μανάβης εἶχε ξεχωρίσει τὸ κακὸ ἐκεῖνο καρπούζι γιὰ νὰ μὴν τὸ δώσῃ σὲ κανένα πελάτη, καὶ πὼς εἶχε πλά- σει τὴν ἱστορία τοῦ συνταγματάρχῃ γιὰ νὰ μὴ λῆγῃ πὼς τὸ μαγαζί του εἶχε κακὰ πράγματα ! . . Τὴν ἔπαθε σὰν ἀτζαμής. Γελάσαμε στὸ σπίτι πολὺ μὲ τὸ πάθημα τοῦ Παύλου. Κι' ἀπὸ τότε, χρόνια τώρα, ἅμα μᾶς τυ- χαίνει καμμιά χ λ ε μ π ὁ ν α, τὴ λέ- με «τὸ καρπούζι τοῦ κ. συνταγμα- τάρχῃ».

Καὶ δυστυχῶς, χ λ ε μ π ὁ ν ε ς

μᾶς τυχαίνουν συχνά. Δύσκολα, βλέ- πετε, τὸ καρπούζι κρίνεται ἀπέξω. Ἀγοράζεις, ποὺ λένε, «γυροῦνι στὸ σακκί» κι' ὅ,τι βγῇ. Ἀλλὰ τί χαρὰ ὅταν βγαίνει καλὸ ! Εἰν' εὐλογία Θεοῦ, ἐν' ἀπὸ τὰ ὠραιότερα φρούτα, τὸ καρπούζι ὅταν εἶναι τέλειο. Τίπο- τα δὲν συγκρίνεται μὲ τὸ χρῶμα του, μὲ τὴν δροσιά του, μὲ τὴν γλύκα του, μὲ τὴν ἀθρόότητά του. Σωστὴ ἀμβρο- σία. Καὶ τόσο ἔλαφρό, τόσο εὐπεπτό, ὅσο κανέν' ἄλλο φρούτο. Σὰ νερό. Τὸ τρῶνε κι' ἄρρωστοι ποὺ τὸ πεπό- νι, τὸ ροδάκινο, τὸ σταφύλι, τὸ ἀ- χλάδι, τοὺς εἶναι ἀπαιγορευμένα. Τί διαφορά ὅμως ἀπὸ τὸ κακὸ καρπούζι ! Δὲν τρώγεται μὲ κανένα τρόπο. Ἀλ- λα φρούτα, καὶ παρακατὰ—σταφύ- λια, πορτοκάλια, μήλα—τρῶγονται. Παρακατὶνὸ καρπούζι εἶναι ἀνυπόφο- ρο, γιὰ πέταμα. Τὰ τελευταῖα μάλι- στα χρόνια, ποὺ πρόδεδε . . ἡ ἐπι- στήμη, καὶ τὰ φρούτα μεγαλώνουν κι' ὠριμάζουν γρήγορα μὲ εἰδικὰ λι- πασματα κι' ἐνέσεις, τὸ κακὸ καρ- πούζι, τὸ καλλιεργημένο μ' αὐτὸν τὸν ὠραῖο τρόπο, τὸ μεγαλωμένο κι' ὠριμασμένο μὲ τὴ βία, εἶναι κάτι ἀπε- ρίγραπτο σὲ φρίκη καὶ ἀθλιότητα.

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

13.

Εὐτυχῶς ὁ βάλτος δὲν εἶχε βαθὺ νερό, κι' ὁ Κωστάκης ἂν καὶ φο- βήθηκε πολὺ, εὐκολα μπόρεσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του καὶ νὰ περιμένῃ τὸν παππού του γιὰ νὰ τὸν βγάλῃ.

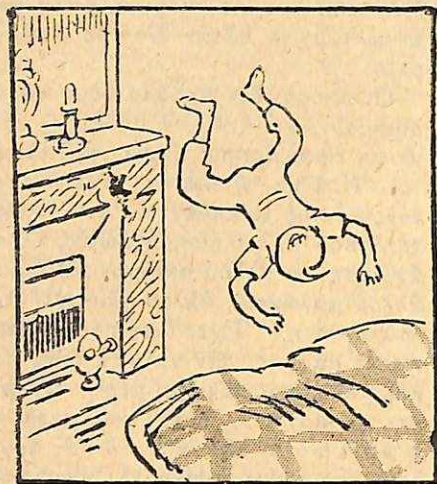
Ἄ, τί ἀστεῖο θέαμα ποὺ ἦταν γύριζαν οἱ τρεῖς στὸ σπίτι. Στὴ μέση ὁ παππούς, μὲ τὸ ἓνα χέρι νὰ σέρνῃ τὸν Κωστάκη καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ γαῖδαρό. Κι' ὁ Κωστάκης μουσικίδι, μὲ τὰ ροῦχα κολλημένα πάνω του, νὰ στάξῃ σὰν αἰγινήτικο κανάτι, νὰ τουρτουρίζῃ καὶ νὰ κλαίῃ.

— Καὶ ποῖος σοῦ φταίει ; τοῦ ἔλεγε ὁ παππούς. Ἐοὐ θέλησες νὰ κάμῃς τὸ γαῖδαρό σου ἄλογο τῆς κούρσας. Ἰδὲς τώρα τὰ χάλια σου. Σὰ βοεμμένη κόττα εἶσαι.

Κι' ὁ Κωστάκης ἔκλαιγε περισσότερο. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν λένε «βοεμ- μένη κόττα». Καὶ τότε ποὺ λέτε, ὀρκίστηκε νὰ μάθῃ κολύμπι καὶ ἱππασία.

Ἦταν στὸν τόπο τους ἓνας θαλασινός, ὁ μπάριμα-Βούτας, ποὺ μάθαινε τὰ παιδιά νὰ κολυμποῦν. Σ' αὐτὸν πῆγε μιὰ φορὰ κι' ὁ Κω- στάκης. Ἀλλὰ δὲν ξαναπῆγε. Γιατὶ ὁ μπάριμα-Βούτας τοῦ ἔκανε μαρ- τυριο : τὸν ἔδεσε ἀπὸ τὴ μέση μ' ἓνα σκοινί, τὸν ἔρριξε στὴ θάλασ- σα, τὸν ἄφησε νὰ πλεῖ μοναχός του ὅπως μπορούσε—αὐτὴ ἦταν ἡ μέθοδός του—καὶ τὸν τραβοῦσε μὲ τὸ σκοινὶ μόνο ὅταν βυθιζόταν κι' ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ. Καὶ μήπως δὲν κόντεψε, μὲ τόσο νερό ποὺ κα- τάπιε, καὶ τόσες φορές ποὺ τοῦ κόπηκε ἡ ἀναπνοή ; Ἄ, μπά ! ἔσο- κισμένος νάσαι ὁ μπάριμα Βούτας κι' ἡ μέθοδός του. «Δὲν πάω τώρα

πλένε στην επιφάνεια, ή να κάνουν μακροβούτι και να ξαναεμβαίνουν. Όταν γύρισε στο σπίτι, άπλωσε χάμω, στο παρτέτι της σάλλας, ένα στρώμα, μισογδύθηκε, κι' ανεβαίνοντας στην κονσόλα, πηδούσε σάν τους βατράχους στο στρώμα, που ήταν τάχα το νερό. Έκεϊ εξακολουθούσε να κουνάει χέρια και πόδια, σά να κολυμπούσε — πάντα όπως τὰ κουνούσαν οί βάτραχοι — και πάλι ανέβαινε στην κονσόλα, και πάλι πηδούσε στο στρώμα και ψευτοκολύμπαγε. . . σοβαρότατα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΞΕΡΕΤΕ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ;

Σάν Έλληνόπουλα που είσατε υποτίθεται πως ξέρετε τη θάλασσα καλά, πως την έχετε φάει με το κουτάλι — έστω κι' όχι με το κουτάλι της σούπας — αλλά με το κουταλάκι του γλυκού.

Την ξέρετε όμως κατά βάθος και κατά πλάτος; Ξέρετε πως τὰ μεγαλύτερα βάθη της θάλασσας είναι πολύ βαθύτερα από τὰ ψηλότερα βουνά της γης; Ώτι στον Ειρηνικό ωκεανό έμέτρησαν βάθος 9.600 μέτρων. Στο βάθος αυτό τὰ Ίμαλάια θά βούλιαζαν ως επάνω και δεν θά ξεχώριζε ούτε ή περίφημη εκείνη κορφή τους με τὸ δυσκολοπρόφερτο όνομα, τὸ — πῶς τὸ λένε; — Γκαουριζαγκάρ.

Αὐτὸ τὸ βάθος όμως βρίσκετε μόνο στον Ειρηνικό. Ἐγώ, ἂν πρόκειται νὰ... πνιγῇτε σὰς συνιστῶ νὰ διαλέξετε τὴ δική μας τὴ Μεσόγειο, όπου τὸ μεγαλύτερο βάθος δὲν ξεπερνάει τὶς τεσερεσήμισι χιλιάδες μέτρα.

Ἄν θέλετε τώρα νὰ μά-

σ' αὐτὸν πὺ νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος, συλλογιέται ὁ Κωστάκης. Μονάχος μου θά μάθω κολύμπι ὅπως ἔμαθα καὶ ζωγραφικὴ».

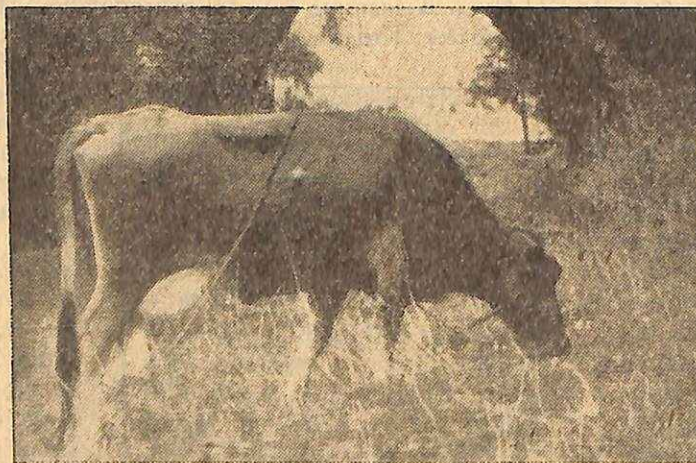
Κι' ἀγόρασε ἓνα βιβλίον «Ἡ κολυμβητικὴ ἄνευ διδασκάλου». Σ' αὐτὸ βρῆκε πολλὰς ὁδηγίες, κι' ἡ πρώτη ἦταν νὰ μελετήσῃ τοὺς βατράχους, νὰ παρατηρήσῃ δηλαδὴ τὶς κινήσεις τοὺς ὅταν κολυμποῦν, καὶ νὰ τὶς μιμηθῇ. Ὁ Κωστάκης λοιπὸν πῆγε στὸ βάλτο καὶ γιὰ πολλὴν ὥρα μελέτησε τοὺς βατράχους, πὺ εἶναι πραγματικῶς οἱ τελειότεροι κολυμπητάδες. Τοὺς πρόσεξε καλὰ πῶς πέφτουν στὸ νερὸ καὶ πῶς, ἅμα πέσουν, κουνοῦν τὰ ποδαράκια τους, μπροστινὰ καὶ πισινὰ, γιὰ νὰ

πλένε τὴν ἐπιφάνειαν, ἢ νὰ κάνουν μακροβούτι καὶ νὰ ξαναεμβαίνουν. Όταν γύρισε στὸ σπίτι, ἅπλωσε χάμω, στὸ παρτέτι τῆς σάλλας, ἓνα στρώμα, μισογδύθηκε, κι' ανεβαίνοντας στὴν κονσόλα, πηδούσε σάν τοὺς βατράχους στὸ στρώμα, πὺ ἦταν τάχα τὸ νερὸ. Ἐκεῖ εξακολουθούσε νὰ κουνάει χέρια καὶ πόδια, σὰ νὰ κολυμποῦσε — πάντα ὅπως τὰ κουνούσαν οἱ βάτραχοι — καὶ πάλι ανέβαινε στὴν κονσόλα, καὶ πάλι πηδούσε στὸ στρώμα καὶ ψευτοκολύμπαγε. . . σοβαρότατα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Στὴ βοσκὴ
Φωτογραφία ἀνακρινθεῖσα ἀπὸ τὴν Λένα Χάρη

μόνον στὴν ἐπιφάνειαν. Διακόσια μέτρα βαθύτερα, τὸ νερὸ εἶναι πῶς ζεστὸ καὶ ἐκεῖ πηγαίνουν καὶ ξεχειμωνιάζουν τὰ ψάρια.

Θὰ μπορούσα νὰ σὰς πῶ ἀκόμη ἓνα πλῆθος πράγματα γιὰ τὴ θάλασσα πὺ βέβαια δὲν τὰ ξέρετε. Π. χ. ὅτι ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα δὲν εἶναι μόνο ἡ πῶς ζεστὴ ἀλλὰ καὶ ἡ πῶς ὑπερθερμάνεται καὶ κάθε ὁκτὸν τοῦ περὶ 40 γραμμάρια ἁλάτι. Ἀντίθετα ἡ Βαλτικὴ εἶναι σχεδὸν ὁλόκληρα ἀνάλαινη, τόσο ὥστε στὶς ἀκτὲς τῆς ζοῦν καὶ βάτραχοι καὶ ψάρια τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.

Ἐπίσης θὰ σὰς ἐνδιαφέρει νὰ μάθετε πῶς τὰ κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ φθάνουν σὲ ὕψος 7—8 μέτρων, μὰ τὸ ρεκόρ τοῦ ἁλματος σὲ ὕψος τὸ κατέχουν τὰ κύματα τοῦ Εἰρηνικοῦ πὺ φθάνουν τὰ 15 μέτρα.

Ἀκόμη θὰ εἶχα νὰ σὰς πῶ πῶς τὸ χρῶμα τῆς θάλασσας ἢ μᾶλλον τοῦ νεροῦ γενικὰ εἶναι γαλανὸ μὰ πῶς μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ ἀπὸ διάφορα ξένα σώματα πὺ περιέχει. Ἐτοί ἢ ἄμμος ἀνεβαίνοντας ἀπὸ μεγάλο βάθος τὴν κάνει πράσινη, ὠρισμένα φύκια τὴν κάνουν κόκκινη, ἀλλὰ πάλι μικρόζωα τῆς δίνουν ἓνα χρῶμα κίτρινο. Τέλος τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἐπηρεάζει πολὺ τὸ χρῶμα τῆς θάλασσας πὺ τὸν καθρεφτίζει καὶ ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶναι συννεφιασμένος γίνεται καὶ ἡ θάλασσα σταχτερή.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εἶναι ἴσως ἡ πῶς παράξενη σ' ὅλο τὸν κόσμον, καὶ βγαίνει—πὺ ἄλλου;—στὴν Ἀμερικὴ, στὴν Νέα Ὑόρκη. Πρὸ ὀλίγου γιόρτασε τὴν εἰσοδὸς τῆς σὲν πέμπτου χρόνου καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρίαν ἀσχολήθηκε μ' αὐτὴν ὁ τύπος καὶ τῶν δύο ἡμισφαίριων.

Ὁ τίτλος τῆς εἶναι—φантаσθητε—«Ἐφημερίς τῶν κλεπτῶν», καὶ δὲν γράφει παρὰ γιὰ κλέφτες, λωποδύτες, διαρρήκτες, ἀπατεῶνες, γιὰ τὴ δράση τους στὴν Ἀμερικὴ καὶ γιὰ τὴν τέχνη τους. ἢ μᾶλλον τὶς τέχνες τους. Νομίζετε τώρα πῶς τὴ διαβάζουν μόνο οἱ κλέφτες; Καθόλου! Συνδρομητὲς τῆς εἶναι ὅλοι οἱ πλούσιοι τοῦς φοβοῦνται, γιὰ νὰ παρακολουθοῦν τὴν δράση τους, νὰ μαθαίνουν τὶς τέχνες τους καὶ... νὰ φυλάγονται.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Μὲ ἀπερίγραπτη συγκίνηση ξαναεἶδε καὶ γνώρισε ἡ Μαρία τὰ παλαιὰ ἐπιπλα, κι' ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατὰ, ὅταν κάθισε στὸ ἴδιο σκαμνί, ὅπου ἄλλοτε μάθαινε νὰ διαβάσῃ.

Ὁ γιαντὸς πῆγε ἀπὸ πίσω τῆς καὶ καθίζοντας σὲ μιὰ καρέκλα, εἶπε:

— Δὲν ἔχει μουσικὴ σήμερον; σὺ μικρὴ μάγισσα θὰ εἶσαι ἢ μουσικὴ μας. Γιὰ πὺς μας λοιπὸν ἀπὸ πὺς ἔρχεσαι;

— Ἐμμεῖνα λίγον καιρὸ στὸ Ὀρφανοτροφεῖον, καθὼς ξέρετε.

— Ναι, κι' ὕστερα πῆγες σ' ἐνὸς κτηματῆ τοῦ κυρ Σπύρου Φαρῆ. Δὲ μὸς λές, σὲ μεταχειρίζονταν καλὰ, μικρούλα μου;

— Ὁχι καὶ τόσο. Μόλις ἔμαθαν πῶς ἤμουν Γυφτοπούλα ἔγιναν θηρία. Τότε κατὰλαθα κι' ἐγὼ τὴν κακία μου καὶ τὴν ἀνοησία μου καὶ μετάνιωσα. Εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου πῶς ἡ μητέρα τοῦ κυρ Πέτρου, ἡ κυρὰ Μαρία, ἢ χρυσὴ ἐκείνη γυναίκα, ἴσως νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἂν μάλιστα τὴν παρακαλέσετε σεις καὶ γι' αὐτὸ σὰς ἔγραψα ἓνα γράμμα καὶ τὸ πῆγε στὸ ταχυδρομεῖο ἢ κυρὰ μου, ἢ κυρὰ Σπύραινα.

— Δὲν ξέρω ἂν τὸ «Κάθησε σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου» (Σελ. 345, στ. γ') ἔριξε στὸ ταχυδρομεῖο, ἐκεῖνο πὺ ξέρω, εἶναι ὅτι ἐμεῖς δὲν λάβαμε τέτοιο γράμμα σου. Κι' ἐπειτα; ἔφυγες;

— Δὲν ἤθελα νὰ φύγω γιὰ τὴν ἐρίμενη ἀπάντησή σας. Μὰ ἓνα πρωτὸ μ' ἔστειλαν στὸ δάσος νὰ φέρω ξύλα καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω προχώρησα πολὺ... κι' ἔξαφνα βλέπω μπροστὰ μου τὸν Ζάκη.

— Ἀ, τὸν παλιὸ σου φίλον πὺ δὲν ἄφηνε ἐκείνη τὴν κακὴν τοιγὰνα νὰ σὲ δέρνῃ; Καὶ πῆγες βέβαια μαζί του. Ἦταν μὲ συντρόφους;

— Οὐ, ἓνα πλῆθος. Μὲ πῆραν σ' ἓνα ἄμξι πὺ ἦταν κάτι γυναῖκες πὺ εἶχαν γνωρίσει τὴν μητέρα μου. Τραγουδοῦσα καὶ χόρευα στὰ χωριά γιὰ νὰ κερδίσω τὸ ψωμί μου. Κάναμε μεγάλη περιόδεία.

— Καὶ πῶς τοὺς ἄφηνες; κι' ἄφηνες καὶ τὸν φίλον σου τὸν Ζάκη; Ἡ Μαρία γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε

ἀλαλη. Ἀλήθεια, εἶχε ἀφήσει τὸν Ζάκη, μ' ὅλο πὺ τόσο τὸν ἀγαποῦσε. Θυμήθηκε τὴν ἀποστροφή πὺ τῆς εἶχε προκαλέσει καὶ τὴν πῆραν τὰ κλάμματα κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας τοῦ γιαντοῦ, φωνάζοντας:

— Ἀχ Ζάκη, Ζάκη! ἔξ αἰτίας του! Πόσο ἄλλαξε! Ἄν ξέρατε!

Καὶ παίρνοντας σιγὰ-σιγὰ θάρρος ἀπὸ τὸν μαλακὸ τρόπο τῆς γριάς κυρίας ἡ Μαρία διηγήθηκε ὅλα ὅσα ξέρουμε. Πῶς δηλαδὴ, ἀφοῦ πέρασαν οἱ πρώτες στιγμὲς τῆς χαρᾶς, οἱ κακίες τῶν τοιγάνων τῆς ἔκαναν φρικτὴ ἐντύπωση καὶ ποιά, καὶ πόση ἀπελπισία τὴν κυρίευσαν, ὅταν εἶδε πῶς καὶ ὁ Ζάκης ἦταν ἴδιος μὲ τοὺς ὁμοφύλους του καὶ τοὺς ἐπαινοῦσε κίόλας. Διηγῆθηκε ζωηρὰ τὴ νυκτε-

ρινὴ τῆς φευγάλα, τοὺς κινδύνους πὺ πέρασε, τὸ ταξίδι τῆς καὶ τὶς περιπέτειές τῆς, ὡς τὴ στιγμὴ πὺ συνάντησε τὸ γερο-τραγουδιστὴ.

— Ἀπὸ τότε ἤμουν πάντοτε μαζί του καὶ δὲν εἶψα οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντὰ του. Ποτέ μου δὲν θά λησμονῶ τὴν καλωσύνη του. Μ' ἔμαθε πολλὰ τραγούδια καὶ τὰ τραγουδοῦσαμε μαζί καὶ βγάλαμε τὸ ψωμί μας. Πηγαίναμε σὲ πόλεις καὶ σὲ χωριά πὺ δὲν θυμάμαι πῶς τὰ ἐνόματά τους, μὰ ὅπου κι' ἂν πηγαίναμε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὸν δέχονταν μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ τὴν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς διηγῇ τὴν διαφόρε ἱστορίαν. Μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὲ φέρῃ ἐδῶ καὶ νὰ ἐγγυηθῇ πῶς ἤμουν καλὸ κορίτσι καὶ πῶς δὲν ἔχει κανένα παράπονον μαζί μου. Μπορεῖτε νὰ τὸν ρωτήσετε αὐριο ὅταν θὰ ἔρθῃ.

— Καλὰ, καλὰ δὲν ἔχω καμμιὰ

ἀμφιβολία, μικρὴ μου μάγισσα, εἶπε ὁ γιαντὸς. Θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ ὅχι γιὰ νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ ὅσα μὰς εἶπες, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν βάλω νὰ τραγουδίσετε μαζί, γιὰ τὴν δὲν ξέρεις πόσο μ' ἀρέσουν τὰ λυπητερά του τραγούδια.

— Ὅλα καλὰ γιὰ μου, ἔκανε ἡ μητέρα τοῦ γιαντοῦ. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ κάνῃς λίγη ὑπομονή. Ἡ Μαρία βιάζεται περισσότερο νὰ ἴδῃ τὴν κυρὰ Μαρία τὸν κυρ-Πέτρο καὶ τὴν Ἐμορφία, παρὰ νὰ τραγουδήσῃ παλαιὰ ἢ νέα τραγούδια. Πῆγαινε σὺ ἂν θέλῃς νὰ μιλήσῃς μὲ τὸ γέρον, κι' ἐγὼ μὲ τὴν Μαρία θ' ἀνεβούμε στὸ Πανωχώρι.

Κι' ἐξεκίνησαν.

Τῆς Μαρίας τῆς φαινόταν πῶς ἔχει φτερά, ἀφοῦ περπάτησαν ὅμως λίγακι πρόσεξε πῶς ἡ γριά κυρία ἀνέβαινε μὲ δυσκολία τὸν ἀνήφορον καὶ τὴν παρακάλεσε ν' ἀκουμπήσῃ στὸ μπράτσο τῆς.

Ἡ μητέρα τοῦ γιαντοῦ δέχθηκε καὶ τῆς εἶπε χαμογελώντας:

— Καθὼς βλέπεις εἶμαι γριά καὶ δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω ὅσο γρήγορα θέλω καὶ θὰ γίνω αἰτία νὰργήσῃ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία σου γιὰ τὴν κάθε τόσο θὰ πρέπει νὰ κά-ομαι. Μὰ δὲν θὰ χάσῃς τίποτε. Γιὰ τὴν πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅσα ἔγιναν στὸ σπίτι τοῦ κυρ-Πέτρου στὸ διάστημα πὺ εἰλεπες ἐσὺ καὶ δὲν μπορῶ νὰ περπατῶ κίόλας καὶ νὰ μιλῶ.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ κάθησε σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου.

— Πρέπει νὰ ξέρῃς, κόρη μου εἶπε ἡ γριά κυρία, πῶς οἱ φίλοι σου βρίσκονται σὲ μεγάλη στενοχώρια, κι' ἔχουν ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον δραστήριον, πὺ νὰ μὴ φοβᾶται τοὺς κόπους καὶ νὰ δουλεύῃ γι' αὐτοὺς. Ἄν θέλῃς νὰ εἶσαι σὺ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ τοὺς πληρώσῃς ὅσα καλὰ σοῦ ἔκαναν καὶ θὰ τοὺς κάνῃς νὰ λησμονήσουν τὶς παιδικὲς ἀνοησίες σου. Εἶσαι κορίτσι μὲ καρδιά, Μαρία μου, ἔχεις θάρρος καὶ θέληση ἢ συνείδησή σου ἀγαπᾷ τὸ καλὸ, ἀφοῦ πῆρες μὲ τόσο γενναί-τητα τὴν ἀπόφαση νὰ ἐγκαταλείψῃς τοὺς ὁμοφύλους σου καὶ νὰ φύγῃς γιὰ τὴν φοβήθηκες μήπως σὲ παρασύρουν τὰ κακά τοὺς παραδείγματα.

(Ακολουθεί)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

βαθμούς. "Ηθελες και καλύτερους; "Εγώ είμαι πολύ ευχαριστημένη.

Τριανταφυλλάκι, δὲν θυμώμαι νὰ ἔλαβα τὸ παλιὸ γράμμα πὺ λές' καὶ βέβαια θὰ χάθηκε, ἀφοῦ οὔτε ἀπάντησή μου εἶδες οὔτε ἀνανέωση τοῦ ψευδωνύμου σου. Τώρα σοὺ τὸ ἀνανέωσα καὶ χαίρω πὺ σοὺ ξαναβρέθηκε τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον». Εἶδα τί ὥρατα περνᾷς στὴ δροσερὴ Δελαγκράτσια καὶ τίς ἐκδρομὲς πὺ κάνεις ἀπὸ κεῖ. "Ελπίζω νὰ μὴν ἀργήῃς πάλι νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Πλοίαρχος Νέμος, ἄ. (τέως Λόης 'Αλόνς), Κόκα, κ. (ΘΠ). Φάντασμα, ἄ. (ΜΕ). Κόμης τῆς Φλάνδρας, ἄ. (ΦΦ). Φιλήμων, ἄ. (ΜΚ). Θηριοδαστής, ἄ. (πρῶν Βασιλεὺς Λήρ). Τίνο, ἄ. (πρῶν Μελαγχολικός 'Ονειροπόλος). Φειδιππίδης, ἄ. (ΓΜ). Μικρούλα Ντόριτ, κ. (?).

"Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Πέτρον Κανκᾶν** (σοὺ ξανάστειλα τὸ φύλλο πὺ χάθηκε καὶ διόρθωσα τὴ διύθυνσή σου) **Δωδωναῖον** (ζητηθέντα φυλλάδιον ἔστειλα) **Κατάσκοπον 33** (ναί, τὰ πολιτικὰ τάποφύγω, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι πολιτικὸ καὶ θὰ τὸ δημοσιεύω ἀντὶ τὸ λάβαινα ἐγκαίρως γιὰ τὸ φυλλάδιον τῆς 5 Αὐγούστου) δυστυχῶς τὸ ἔλαβα ἀργὰ καὶ γιὰ τὰ ἐπόμενα καὶ γιὰ τοῦτο ἀκόμῃ καὶ δὲν τὸ διάβασα, γιὰ νὰ μὴ λυπηθῶ ἀντὶ τὸ ἔδωκα κι' ὥρατο) **Ρεμὴν** (καλά, δὲν πειράζει) ἔλαβα τὴ φωτογραφία σου καὶ θὰ τὴ δημοσιεύσω μὲ λίγα ἄλλα μὴ μὰ πὺ μοῦ χρειάζεται γιὰ τὸ σύμπλεγμα πὺ ὥρα καὶ τὰ παιδιὰ ἐκ τοῦ φυσικοῦ κι' ἡ γελοιογραφικὴ σειρά) **"Ασπρον Γλάρον** (ἔλαβα τὸ γράμμα σου ἀπ' τὸ χωριὸ κι' εἶδα τί καλὰ περνᾷς ἐκεῖ προπάντων μὲ τὰ ἐκλεπτικὰ βιβλία πὺ διαβάσεις) εἶμαι πολὺ ευχαριστημένη πὺ μοῦ γράφεις συχνὰ λυσιόχαρτο ἔστειλα) **Χαρούμενο Γέλιο** (χαίρω πολὺ πὺ μοῦ μπαίνεις στὴν κίνηση) θὰ εἶδες πὺς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοὺ ἐνέκρινε) ἔλπιζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ) **"Ἡὼ** (καὶ τὸ δικὸ σου πρῶτο γράμμα μ' ευχαρίστησε πολὺ) θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου) ναί, στὴν πόλῃ σας δὲν εἶναι πολλὰ διαπλάσπουλα, μὲ τὰ παλιὰ δὲ μὲς πὺ εἶναι περισσοτέρη, καὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ γράφῃς μου) **Ρομπέν τὸ Δόξλεῦ** (ὥστε ἐμαῦρισε στὴν Αἴγινα; Εἶναι, λένε, τὸ χρῶμα τῆς μόδας) ναί, φυλλάδιον τοῦ 1938 μπορεῖς νὰ χορηγήσῃς ὅσα θέλεις) ἔστειλα) καὶ τὰ Μ. Μυστικὰ σου πιστεύω νὰ τὰ ἔλαβες πιά) **Δευκὴν Καμέλιαν** (εἶδα τὴ χαρὰ σου γιὰ τὸ δημοσιευμένο κομμάτι σου, τὸ ἔκτο κατὰ σειρά, καθὼς καὶ γιὰ τὸν Διαγωνισμὸν Κρυπτογραφημάτων πὺ τόσο εὐκόλα τὸ ἔλυσες) τὰ λάθη ἐκεῖνα μὲ τὰ σημείωσαν κι' ἄλλοι καὶ, καθὼς θὰ εἶδες τὰ διόρθωσα) **"Εγὼ** (σοὺ τὸ ἐνέκρινε καὶ χαίρω πολὺ πὺ σὲ «κανθάλι-σαν» οἱ Διαγωνισμοὶ μου) οἱ 5 δρ. τοῦ βραβείου σου μένουν στὴ διάθεσή σου) περὶ μὲν) **Μάρθαν Βασιλειάδου** (ἡ συνδρομὴ σου τὼν ἐτῶν 1939 καὶ 1940 ἐπληρώθη) ευχαριστῶ πολὺ) **Αἰθέρα** (ευχαριστῶ πολὺ τοὺς γονεῖς σου, ἀλλὰ εἶναι πρόωρα ἀκόμῃ) δταν θὰ εἶναι καιρὸς, θὰ εἰδοποιήσῃς μὲ δλους τοὺς ἄλλους πὺ ἐ-δῆλωσαν συμμετοχὴ) δταν ἕνα ψευδώνυμο εἶναι ἀνανέωση, πὺς μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ στὴ στήλῃ τῶν νέων; ἀνωμαλία, γιὰτὶ πολλοὶ θὰ νομίσουν πὺς ἔκαμα λάθος) **Μυρτίλον** (γιὰ "Οδηγὸ καὶ Λυσιόχαρτο θὰ μοῦ στείλῃς δρ. 11, καὶ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς τὴν παραγγελία) **Πολικὴν "Αρετον**, **Νεραΐδαν τῆς Μάνης** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 289ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 26 'Οκτωβρίου.

475. Δεξιόγραφος

Νότα τῆς Βυζαντινῆς,
"Αρθρο τοῦ οὐδετέρου,
Σχήμα γεωμετρικόν.

Καὶ μ' αὐτὰ, ἄνευ ἐτέρου,
Κάποιον τόπο ἀποτελεῖς,
Μακρυνόν, ἀλλὰ γνωστό.

Σκυριανόπουλο

476. Στοιχειόγραφος

Στρατηγὸς κλεινὸς τῆς Ρώμης
Ποῦχε τακτικὴ δική του,
Τὰ δυὸ πρῶτα ἀν' ἀποβαλῇ
Γίνεται ὅλη ἡ ζωὴ του.

Λευκὴ Καμέλια

477. Μεταγραμματισμός

Πόλῃ ἀπ' τὴ Βαλκανική,
"Ενα γράμμα τῆς ἀλλάξεις,
Καὶ στὴ θέση τῆς πούλι
Μέσα στὰ νερά κοιτάξεις.

Σκυριανόπουλο

478. Δημῶδες Αἶνιγμα

Σ' ἕνα κόκκινον παλάτι
Κόκκινῃ κυρὰ λαλεῖ,
"Ασπρους σκλάβους ἔχει γύρω,
Μὰ εἶν' ὅλοι τους βουβοί.

Κατάσκοπος 33

479. Κλίμαξ

Θ — Σ
Θ — — Σ
Θ — — — Σ
Θ — — — — Σ
Θ — — — — — Σ
Θ — — — — — — Σ
Θ — — — — — — — Σ
Θ — — — — — — — — Σ

Κάθε παῦλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: ζῶον, πνεῦμα, θεὰ, ἀρχαιότατος θεατρικὸς, ἀρχαῖος ποιητής, μεγάλη νίκη, κόλπος, ἀρχαῖος ἱστορικὸς.

Λευκὴ Καμέλια

480. Κρυπτογραφικόν

12314567 = Ποταμὸς βαλκανικὸς.
2146731 = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
36177371 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
4356231 = Ὀρυκτόν.
53267 = "Αρχ. ἀθλητής.
61 = Τοῦ ὑφάσματος.
73467 = Βυζ. καλόγερος.

Κατάσκοπος 33

481—485. Πτερωτὸν Γράμμα μετ' "Αεροστιχίδος.

Αἱ κάτωθι ζητούμενα λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ ῥιθμικὰ ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, ἔχουν ἀπὸ ἕν γράμμα κοινόν — τὸ πτερωτὸν — τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δευτέραν εἰς τὴν δευτέραν καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς:
"Υπατος Ρωμαῖος — Χρονικὴ μὲν — Πόλις τῆς Ἑλλάδος — Ὄρος τῆς Ἑλλάδος — Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων.

Γαλανομάτα

486. "Αεροστιχίς ἐξ "Αντιθέτων

Νὰ εὗρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων, τοιαῦτα, ὥστε τὰ ῥιθμικὰ τῶν νῆσων ἀποτελοῦν κράτος:

βραδύς, μεσημβρία, χονδρός, ἀγαλ-
λίσαις, ἀπηνής, σόφρων.

Γαλανομάτα

487. Φωνηεντόλιπον

** - κρ - ** - μντ

"Αρτανιάν

488. Γεῖφος

α α ρι ρι ρι
α α ρι ρι ρι ρι
α α ρι ρι ρι ρι ρι
α α ρι ρι ρι ρι ρι ρι

"Αρτανιάν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. "Ασκήσεων τοῦ φύλλ. 24

278. Γύθειον (Γῆ, θεῖον). — 279. "Υαι-
να (υ, αἰ, νά). — 280. Χαλκός-Χαλκίς. —
281. Τὸ "Ομέγα.

282. Σ Σ Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ο Ο
Λ Λ Β Μ
Υ Ι Α Α Υ Ε Ι Η
Π Π Κ Ο Λ Κ
Ο Ο Ο Ο Ο
Σ Σ Σ Σ Σ

823. ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ("Αρκάς, τράτα, ρόκα, ὀκᾶ, κάρπος, λάρος, σπάρος). —
284. Ἀδύνατον! γιὰτὶ οἱ μενεξέδες εἶ-
ναι λουλουδι χειμωνιάτικο καὶ τὰ γιασε-
μιά καλοκαιρινά. — 285. ΚΙΝΑ (ἄΚρον, μῖσος, γΝωρίζω, τΑγύς). — 286. Καπνὸς ἦν καὶ διελύθη. — 287. Ἀμύνεσθαι πε-
ρὶ πατέρις (ἀμύν, ἐς θε πε, ριπᾶ τρις).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ' — 444]

Ραδιοηλεκγράφημα πρὸς διαπλάσσο-
μον: "Υποστηρίξατε ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ
Σκυριανοπούλου Πάντες! Βραβεῖα 15.

[ΛΘ' — 445]

Νίκη, βιαστικὴ ἡ [ΛΘ' — 428] Τὸ βρα-
βεῖο εἶχε φθάσει ἐν τῷ μεταξῷ. "Ε-
τοι; ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ

[ΛΘ' — 446]

Παγώνι, θὰ ἀπαλλαχθῶμεν φέτος ἀπὸ
τὸ περὶ τὸν βάρος σου; "Ενδιαφερό-
μεθα. ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΟΡΙΑ
ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

[ΛΘ' — 447]

Τίνο Ρόσι καὶ ὅσες περιμένετε γράμ-
μα. μὲ συγχωρεῖτε. Θάπαντῆσιν μὲς
ἐπιστρέψω. Νεφερίτι

[ΛΘ' — 448]

Διαπλάσπουλα, Προσέξτε !!!... Οἱ
"Μ. Κατάσκοποι" ὄντες βέβαιον περὶ
τῆς ἀποτυχίας τῶν σὲ Δημοφύβισμά μου,
καταφεύγουν εἰς μέσα συκοφαντικά, ἵνα
δημιουργήσουν αἰσθημα ἀντιπαθείας πρὸς
ἐμὲ. Τὰ ποτελέσματα θὰ μὲ δικαιώσουν.
Κατόπιν αὐτῶν, Μ. Κατάσκοποι, "Τῶν
φρονιμῶν ὀλίγα". Μὲ Διαπλασιακὴ
φιλία, "Υποκόμης Σέσιλ

[ΛΘ' — 449]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀλλάζω τετραδιάκια,
ἰδιαιτέρως μὲ διαπλάσπουλα Λαμίας,
"Αμφισσας, Πάτρας, Διοῦ: Κωνσταντῖνον
"Αλεξανδρόπουλον, ἱατρὸν, Μεσολλογγίνον.

ΑΣΠΡΟΣ ΓΛΑΡΟΣ

[ΛΘ' — 450]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ δλους —
εἰς Γράφαις: Κύριον Μπαρλάν, Βουλγα-
ροκτόνου 40, "Αθήναι, διὰ:

Ταρταρίνον τῆς Ταρασκόνης

[ΛΘ' — 451]

Ἡ "ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ"
ἄρχιζει δρᾶσιν μὲ ΔΕΚΑΘΛΟΝ. Βραβεῖα
ἐνδεκα (τὸ τοῦ θεκαθλονικοῦ ἐξαιρετικόν).
Δύο δραχμαὶ δι' ἕκαστον διαγωνισμὸν. Προ-
θεσμία 30 Σεπτεμβρίου. Διαγωνισμοί: φω-
τογραφικὸς, (τοπίου), Μ. Μυστικῶν, διη-
γήματος, (ἐλεύθερος), ποιήματος (ἐλεύθε-
ρος), ζωγραφικῆς (αὐτοπροσωπογραφία),
γελοιογραφικῆς σειράς (ἐλεύθερος), ἀνεκδό-
του, λύσεων (36 — 45), πνευμ. ἀσκήσεων
(10), τὸ ἐξυπνότερον φέμμα. Διοίς: Ντόλλυ
Βάρβα, Τατοῖου 17, Κηφισίαν. δι'
"Αθηναϊκὴν Συντροφίαν"

[ΛΘ' — 452]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ανταλλάσσω Μ. Μυ-
στικὰ μὲ δλους εἰς Διοίς: (ΛΘ — 371).
ΑΠΟΛΛΟΝ ΤΟΥ ΜΠΕΑΒΕΝΤΕΡΕ